

Třetí pastýřský list k přípravě návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. v České republice

O naději

(Přečtete při všech bohoslužbách v neděli 28. června 2009 místo homilie)

Milovaní bratři a sestry,

při svátku svatých apoštolů Petra a Pavla se celá církev obrací k Římu. V tento den si vždy připomínáme svou jednotu a dva pilíře stavby, která není stavěna z kamene, ale z živých lidí, kteří církev vytvářejí. Tentokrát, kdy uzavíráme Rok sv. Pavla, vystupuje před námi postava toho, kdo dovedl oslovit mnohé národy, hájit a hlásat ryzí evangelní zvěst. Právě tím je i dnes naším velkým vzorem. Nám v českých a moravských diecézích tento svátek připomíná i blížící se návštěvu Svatého otce Benedikta XVI., Petrova nástupce.

Jsm rádi, když se dozvídáme, jak vážně a s radostí k této přípravě přistupujete. Jistě vám to přináší mnoho cenných poznání. I nám, kteří se spolu s vámi vnitřně připravujeme, se otevírají nové pohledy a také jasněji vidíme, co bylo zastřeno a bývá trochu přehlušeno chvatem současného dění. Napsali jsme vám již o víře a dnes chceme promluvit o naději.

Sám svátek sv. Petra a Pavla hovoří o ní jasně. Kolik protivenství, kolik vln pronásledování, kolik vnitřních nebezpečí již církev přečkala! Kolik chyb a lidských nedokonalostí muselo být vyváženo Božím milosrdenstvím! Kdyby se nenaplnovalo slovo Kristovo „ty jsi Petr, skála, a na té skále založím svou církev, a pekelné brány ji nepřemohou“ (Mt 16,18), kdyby stále a beze změny neplatil jeho slib „já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28,20), nemohla by církev žít. Víra, kterou vyznáváme, plodí naději, v níž žijeme a která se tolikrát naplnila a bude se naplňovat i nadále až k úplnému dovršení.

Celý svět dnes volá po naději. Klademe si otázku, proč tomu tak je. Každý člověk přece v něco doufá. Proč tedy tolik zklamání a obav z budoucnosti? Odpověď je zde jediná. V co doufají ti, kteří tak zoufale volají po naději? Lidé bez víry a úcty k Bohu doufají ve své vlastní síly nebo v jiné, mocné lidi a touží po majetku, úspěchu, moci, požitcích. Tato iluze nevede k naplnění života, často rychle a uboze mizí, protože neobsahuje trvalou hodnotu. Předmětem naší naděje je spása. Doufáme v Boha a klademe ho na první místo ve svém životě. Nežijeme mimo realitu a dovedeme se radovat z pozemského dobra, ale řídíme se přitom Kristovou radou a výzvou „hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33). Nejsme sobci, kteří by chtěli cokoli uchvátit jen a jen pro sebe. Proto se naše naděje naplňují a díváme se s odvahou i do obtížných úseků budoucnosti.

Naděje se, bratři a sestry, nejmóvrazněji projevuje na vztahu k budoucnosti a ten se nejjasněji ukazuje na vztahu k dětem. Současná společnost nemá dost naděje a zdálo by se, že proto má málo dětí. Platí to však i obráceně, sobecká společnost má málo dětí, a proto nemá naději, a dokonce ztrácí i budoucnost.

Ideologové současného konzumního životního stylu přinášejí spousty argumentů proč a kdy nemít děti. My křesťané, opření o víru, máme naději, a proto budeme bez ohledu na výtky, posměch a často i přímý nátlak jednat jako rozumní lidé. Nebudeme se stavět proti životu. Nejsme nezodpovědní a víme, že někdy zájem o život a jeho ochrana žádají kázeň a zdrženlivost. Nebudeme si to usnadňovat antikoncepcí, která poškozujze zdraví ženy, ani potraty, které jsou zabitím. Budeme si vážit rodičů s více dětmi a pomáhat jim, aby nepocítili nouzi. Se stejným laskavým zájmem se budeme obracet k potřebám těch, kdo touží po dětech a nemohou je mít. Děti přijmeme jako dar a úkol. Budeme se jim obětavě věnovat a budeme je vychovávat: k práci, střídmosti, vděčnosti a úctě. Ukážeme jim, kde leží smysl života a pravé štěstí člověka. Ve svých rodinách budeme tvořit ostrůvky toho života, který by všichni chtěli, ale mnozí ho nemají proto, že pro něj nechtějí nic obětovat.

Povedeme své děti k pravdě a budeme jim ukazovat, jak ji mají hájit. Bude to nesnadné a možná i velmi těžké. Ale nebudeme-li mít pro budoucnost mravně vyspělé lidi, bude společnost hynout. Chceme si zachovat a společnosti vrátit cosi zásadního: matky a otce, šťastné děti a rodinný život. Stojíme, bratři a sestry, na prahu doby dovolených a prázdnin. Využijme ji k tomu, abychom si odpočinuli a hlavně se potěšili tím, že budeme zejména v našich rodinách mít více času pro sebe navzájem. Je to příležitost být spolu.

K tomu všemu vám žehnáme.

Vaši biskupové Čech a Moravy